

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r.o.**, se sídlem Praha 5, Kříženeckého nám. 1078/5, zast. JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Praha 6, Zavadilova 1925/15, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 2009/107/HOL/CET, č. j. hol/3900/09, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 1. 2010, č. j. 11 Ca 193/2009 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Rozhodnutí žalované

Rozhodnutím ze dne 13. 5. 2009, sp. zn. 2009/107/HOL/CET, č. j. hol/3900/09, uložila Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále jen „Rada“ nebo „stěžovatelka“) žalobkyni pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon č. 231/2001 Sb.“), neboť označením sponzora DERMACOL, produkt Gold Elixír (sponzor pořadu), vysílaným premiérově dne 14. září 2008 ve 20:44:02 hodin na programu

Nova porušil povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné, u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Zároveň žalovaná rozhodla o lhůtě splatnosti, místě plnění a o nákladech řízení. Své rozhodnutí odůvodnila takto:

Celkový charakter spotu má podle žalované vybízející charakter s cílem přesvědčit diváka o koupi výrobků společnosti Dermacol, která je výrobcem produktu Gold Elixír, přičemž se zdůrazňují kvalitativní možnosti tohoto výrobku, a je tedy ve smyslu § 2 odst. 1 písm. n) zákona č. 231/2001 Sb. reklamou. Spot má podbízivý charakter a obsahuje příběh, který navozuje divákovi pocit kvality výrobku. Příznačný je dynamický charakter spotu. Podle Rady zvolil sponzor pro svou prezentaci výrobek určený jako omlazující krém na pleť. Pro prezentaci využil veřejně známé osoby – herečky J. P., což je charakteristickým prvkem většiny reklamních spotů. Známa osobnost v označení sponzora výrazně zesílila jeho reklamní sdělení. Výrobek je prezentován tak, aby bylo zřetelné, že je dostatečně „omlazující“, tudíž že po použití výrobku pleť omládne, jelikož obsahuje kaviár nebo výtažek z něj, přičemž vůbec nezáleží na věku osoby, která jej použije; jakož i „citlivý“, tedy vhodný i pro hypoalergenní, tj. citlivou, jemnou pokožku. Rovněž slogan „s věkem si můžete pojit i krásu – omlazující kaviárový krém Dermacol Gold Elixír“ je jednoznačně sloganem reklamním, jenž má podpořit prodej výrobku.

Divákovi je tak prezentován nejenom samotný výrobek, ale také jeho účinky, vlastnosti a kvalita. V důsledku takové prezentace pak označení sponzora vybízí k nákupu výrobku, resp. podporuje jeho prodej. Takovou prezentaci proto Rada shledala jako reklamní. Vzhledem k tomu, že spot nebyl zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělený od ostatních částí programu, došlo k porušení zákona č. 231/2001 Sb., a to jeho ustanovení § 48 odst. 4 písm. a).

Při rozhodování o výši pokuty se Rada vyjádřila k povaze vysílaného programu, postavení provozovatele na mediálním trhu, typu závadného vysílání, závažnosti věci, míře zavinění, rozsahu, typu a dosahu závadného vysílání a finančnímu prospěchu.

II.

Rozsudek Městského soudu v Praze

Na základě podané žaloby Městský soud v Praze rozhodnutí Rady zrušil a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Soud se ztotožnil se závěrem Rady, že namítaný spot je svou povahou reklamním sdělením. Důvodnou však shledal námitku žalobkyně, podle níž výrok rozhodnutí dostatečným způsobem nespecifikuje delikt, za který byla uložena sankce. V této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž je nezbytné, aby výrok rozhodnutí vydaného při správním trestání obstál vůči účastníkům řízení i třetím osobám sám o sobě, nikoliv společně s odůvodněním rozhodnutí (usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). V dalším pak soud vycházel z rozsudku zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 4 As 9/2009 - 68, www.nssoud.cz, jenž se podrobně zabýval otázkou identifikace skutku ve výroku rozhodnutí, a to přímo ve vztahu k rozhodnutím Rady pro rozhlasové a televizní vysílání.

Částečně důvodnou pak soud shledal námitku, podle níž žalovaná nepostupovala při stanovení výše pokuty v souladu se zákonem, neboť při hodnocení rozhodných kritérií opomenula posoudit kritérium podle § 61 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., totiž hodnocení postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu se zřetelem k jeho zodpovědnosti vůči divácké veřejnosti v oblasti informací, výchovy, kultury a zábavy. Podle soudu chybí v odůvodnění správního rozhodnutí důvod, proč právě předmětné konkrétní delikt ní jednání žalobkyně bylo zohledněno při stanovení konkrétní výše ukládané pokuty v částce 50 000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není – přes podrobně členěné odůvodnění z hlediska požadavků zákona o vysílání – zcela zřejmé spojení mezi zjištěným jednáním žalobkyně a následkem, s nímž zákon č. 231/2001 Sb. spojuje splnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, a zejména s následkem, který postihl žalobkyni uložením pokuty právě ve výši 50 000 Kč.

Žalovaná tak – aniž by specifikovala konkrétní skutkové okolnosti daného případu – uložila žalobkyni pokutu za správní delikt, přičemž konkrétní důvody, které ji vedly k uložení sankce právě ve výši 50 000 Kč dostatečně v odůvodnění rozhodnutí neuvedla. Soud proto přisvědčil žalobkyni, že žalovaná nepostupovala v souladu se zákonem, konkrétně s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Z výroku a odůvodnění rozhodnutí o uložení pokuty musí být zcela nepochybně zřejmé, že došlo k porušení konkrétního právního ustanovení zcela konkrétním jednáním účastníka řízení, které se konkrétně odrazilo spolu s dalšími zákonem formulovanými kritérii ve zcela konkrétní výši ukládané pokuty. Tato kritéria napadené správní rozhodnutí podle soudu nesplňuje zcela dostatečně, omezuje-li se pouze na tvrzení, že žalobkyně od vysílání předmětného spotu porušila § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb.

Městský soud v Praze proto rozhodnutí žalované zrušil s tím, že v dalším řízení je žalovaná povinna provést hodnocení důkazů způsobem předepsaným zákonem č. 231/2001 Sb. Vydané rozhodnutí musí splňovat všechny náležitosti stanovené správním řádem a zákonem č. 231/2001 Sb. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu bude žalovaná postupovat tak, aby v odůvodnění rozhodnutí byly uvedeny shora citované náležitosti i důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních norem a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobkyně a s jejím vyjádřením k pokladům rozhodnutí.

III.

Kasační stížnost

Rozsudek Městského soudu v Praze napadla žalovaná kasační stížností z důvodů vymezených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Porušení § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. spočívá v porušení povinnosti zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a u provozovatele televizního vysílání zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělené od ostatních částí programu. Tedy nikoli v tom, že byly spoty reklamou, ale že byly nerozeznatelné a neoddělené. Soud naproti tomu konstatoval, že porušení uvedeného ustanovení vidí v

nedostatků obsahu odvysílání spotů. S tímto nesprávným právním názorem stěžovatelka důrazně nesouhlasí, neboť tyto nedostatky slouží pouze k vysvětlení, proč stěžovatelka došla k závěru, že se jedná o reklamu a nikoliv o označení sponzora. Fakt, že se jednalo o reklamu a ne o označení sponzora, nečiní z odvysílání spotu správní delikt, tento je spáchán jeho neoddělením a nerozeznatelností.

Stěžovatelka nesouhlasí s názorem soudu, že výrok rozhodnutí není dostatečně specifikován. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu musí výrok obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Stěžovatelka je toho názoru, že výrok napadeného rozhodnutí je s těmito požadavky v souladu. Obsahuje místo; čas; způsob spáchání (označením sponzora porušil účastník povinnost zajistit, aby reklamy a teleshopping byly rozeznatelné a oddělené od ostatních částí programu); jiné skutečnosti, kterých je třeba, aby nemohlo dojít k záměně s jiným (v dané datum a čas byl spot Dermacol odvysílán premiérově).

Odůvodnění rozsudku, ve kterém soud částečně přisvědčil námitce, podle níž stěžovatelka nezhodnotila kritérium postavení provozovatele vysílání na mediálním trhu, je pak podle stěžovatelky nepřezkoumatelné. Formulace této části odůvodnění je podle stěžovatelky nesrozumitelná a matoucí, zejména pak z věty *„zcela chybí uvedení, proč právě předmětné konkrétní deliktní jednání žalobce bylo zohledněno při stanovení konkrétní výše ukládané pokuty“* není zřejmé, co měl soud na mysli.

Nepochopitelná se stěžovatelce jeví rovněž výtka, podle které není z rozhodnutí zřejmý kauzální nexus. Stejně obecný je i názor, že žalovaná uložila žalobci pokutu za správní delikt, přičemž konkrétní důvody, které ji vedly k uložení sankce dostatečně neodůvodnila.

Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

IV.

Vyjádření ke kasační stížnosti

Ke kasační stížnosti se žalobkyně vyjádřila přípisem ze dne 12. 4. 2010. Plně se ztotožnila se závěry soudu. Napadený rozsudek je podle ní věcně správný, soud vyšel z úplných skutkových zjištění a dospěl ke správnému právnímu závěru. Odůvodnění je podle žalobkyně dostatečně podrobné, srozumitelné a přesvědčivé, a to ve vztahu k oběma stěžejním žalobním námitkám. Navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

V. a)

Nedostatky výroku rozhodnutí

Co se týká nedostatků výroku napadeného správního rozhodnutí, lze v plném rozsahu odkázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 8. 2009, č. j. 4 Ads 9/2009 - 68, www.nssoud.cz, kde Nejvyšší správní soud řešil totožnou právní otázku, totiž co je třeba považovat za dostatečný popis skutku odpovídající formálním znakům správního deliktu vymezeným v hypotéze sankční normy, který je nutno zahrnout do výrokové části správního rozhodnutí Rady. Stejně jako v této věci, o kterou Městský soud v Praze zejména opřel své rozhodnutí, je i v projednávaném případě z odůvodnění rozhodnutí Rady zřejmé, že naplnění skutkové podstaty správního deliktu nespočívalo v samotném odvysílání spotu, nýbrž v jeho obsahu, resp. jeho neoddělení od ostatních částí programu.

V nyní souzené věci tedy bylo reprobovaným jednáním *odvysílání spotu, jenž obsahuje reklamní příběh, jakož i jednoznačně reklamní slogan, aniž by byl tento náležitě oddělen od ostatních částí programu*. Právě tímto jednáním žalobkyně porušila povinnost stanovenou v § 48 odst. 4 písm. a) zákona č. 231/2001 Sb. Právní názor Městského soudu v Praze, podle kterého je třeba do výroku rozhodnutí Rady popis skutku doplnit, je tedy správný a v tomto ohledu není napadenému rozsudku čeho vyčíst.

V. b)

Nedostatky odůvodnění výše sankce

Jinak je tomu v případě druhé žalobní námitky, které dal Městský soud v Praze rovněž (částečně?) za pravdu. Zde je podle názoru Nejvyššího správního soudu nutno přisvědčit stěžovateli, že formulace odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž soud hodnotí způsob stanovení výše sankce, nejsou zcela pregnantní a není z nich úplně zřejmé, co se stěžovatelce vytýká. Zejména v souvislosti s posléze formulovaným závazným právním názorem je celkové vyznění této části odůvodnění poněkud matoucí. Přesto je podle Nejvyššího správního soudu zřejmé, že úmyslem Městského soudu v Praze bylo vytknout stěžovateli nedostatek důvodů pro stanovení sankce právě ve výši 50 000 Kč.

Dle názoru Nejvyššího správního soudu není tato výtka oprávněná. Rada se při úvaze o výši pokuty vyjádřila ke všem zákonným kritériím a z textu odůvodnění lze vyčíst důvody, které ji vedly k uložení sankce ve stanovené výši – srov. závěr, podle kterého má Rada za to, že udělená pokuta bude účastníka řízení vést k plnění právních povinností vyplývajících ze zákona č. 231/2001 Sb. a zároveň je dostačující k dosažení zamýšleného zabraňujícího a preventivního účinku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je odůvodnění výše sankce tak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí, dostačující a není třeba jej jakkoli doplňovat.

V. c)

Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v situaci, kdy krajský soud správný výrok o zrušení rozhodnutí správního orgánu opřel o zčásti nesprávné důvody

Z toho, co bylo uvedeno výše, vyplývá, že Městský soud v Praze opřel v daném případě správný výrok o zrušení rozhodnutí stěžovatelky o zčásti nesprávné důvody. Vzhledem k tomu, že základní nedostatek správního rozhodnutí, tj. nedostatek výroku, byl posouzen správně, dospěl nicméně Nejvyšší správní soud k závěru, že důvody, o které se napadený rozsudek opírá, v převážné míře obstojí, a jsou tedy dostatečným podkladem pro výrok, jímž bylo rozhodnutí stěžovatelky zrušeno. Nebylo proto na místě rozsudek Městského soudu v Praze rušit a věc mu vracet k dalšímu řízení, rozsudkem Nejvyššího správního soudu dojde pouze k dílčí modifikaci právního názoru, jímž bude Rada pro další řízení ve věci vázána (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, publ. pod č. 1865/2009 Sb. NSS).

VI.

Závěr

Vzhledem ke shora uvedeným důvodům dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) ani d) s. ř. s., a proto kasační stížnost zamítnul podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou. Závazný právní názor Městského soudu v Praze se tímto rozsudkem omezuje pouze na povinnost stěžovatelky doplnit výrok o popis skutku tak, jak bylo naznačeno výše.

VII.

Náklady řízení

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně měla v řízení před Nejvyšším správním soudem úspěch, náhradu nákladů řízení však nepožadovala, Nejvyšší správní soud jí proto náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu